

Η Κρίση υπό το πρίσμα του μέλλοντος

13^η Ιανουαρίου 2013

Την ώρα της Μεγάλης Κρίσης, όταν η ζωή φαντάζει αβάστακτη, βοηθά να θέτουμε μian απλή ερώτηση: «Πως θα εξηγήσει στις επόμενες γενιές αυτό που περνάμε σήμερα ο ιστορικός του μέλλοντος;» Απαντώντας είναι σαν να απομακρυνόμαστε από την Κρίση. Να παύουμε να είμαστε θύματά της.

«Εν αρχή ην η ίδρυση της νομισματικής ένωσης», θα καταγράψουν τα μελλοντικά εγχειρίδια. Μιας ένωσης που «πέτυχε» δύο πράγματα. Πρώτον, αφαίρεσε από τα κράτη-μέλη της τα «αμορτισέρ» τα οποία προηγουμένως βοηθούσαν στην απόσβεση των κραδασμών (την δυνατότητα υποτίμησης). Δεύτερον, εγγυήθηκε ότι, όταν θα έρθει ένας μεγάλος κραδασμός (βλ. 2008), θα ήταν πολύ μεγαλύτερος από ποτέ!

Γιατί; Επειδή η δημιουργία κοινού νομίσματος γεννά τσουνάμι δανείων από πλεονασματικές χώρες, π.χ. Γερμανία (όπου τα συσσωρευμένα κέρδη και το τοξικό τραπεζικό χρήμα «ασφυκτιούσαν»), προς την ελλειμματική Περιφέρεια (όπου τα επιτόκια είναι τσιμπημένα). Όταν όμως ήρθε το Παγκόσμιο Κραχ, τα βουνά ρευστότητας εξατμίστηκαν και το τσουνάμι μετετράπη σε ασταμάτητη άμπωτη που δεν άφησε τίποτα όρθιο στην Περιφέρεια όπου χτίζονταν χάρτινοι πύργοι πάνω στο προηγθέν τσουνάμι.

«Και τότε», θα συνεχίσει ο ιστορικός, «το Μεγάλο Τσουνάμι ακολούθησε η Μεγάλη Άρνηση». Οι Ευρωπαίοι ηγέτες επένδυσαν όλο τους το πολιτικό κεφάλαιο στο να μην παραδεχθούν το αρχιτεκτονικό λάθος στην δόμηση της Ευρωζώνη, μιμούμενοι το Σοβιετικό Πολίτμπυρο που εξηγούσε όλες τις αποτυχίες λέγοντας ότι οι «σοσιαλιστικές αρχές» και το Πενταετές δεν εφαρμόστηκαν όπως έπρεπε (π.χ. «η Κρίση συνέβη επειδή η Συνθήκη του Μάαστριχτ δεν εφαρμόστηκε αυστηρά», «το Μνημόνιο απέτυχε επειδή δεν εφαρμόστηκε σωστά»)

Το ότι οι κυβερνήσεις του Πυρήνα συστοιχήθηκαν πίσω από τις τράπεζες τους, απαιτώντας από την Περιφέρεια την *πάση θυσία αποπληρωμή δανείων που δεν υπήρχε πιθανότητα να αποπληρωθούν μετά το Κραχ*, ήταν φυσιολογικό. Το στοιχείο όμως που καταδίκασε την Ευρώπη σε μια αυτο-τροφοδοτούμενη Κρίση-δίχως-τέλος ήταν ο ενθουσιασμός με τον οποίο οι κυβερνήσεις της Περιφέρειας αποδέχθηκαν την μεταφορά των ζημιών των γερμανικών τραπεζών από (α) τα λογιστικά τους βιβλία (β) στους ώμους του μέσου ευρωπαϊού φορολογούμενου. Γιατί μπορεί τα Μνημονιακά δάνεια να παρουσιάστηκαν ως Ευρωπαϊκή-Αλληλεγγύη-Εν-Δράσει αλλά, στην ουσία, δεν ήταν παρά μια κυνική προσπάθεια να παραπλανηθούν τα κοινοβούλια της Ευρώπης, Βόρειας και Νότιας, ώστε να διατηρήσουν οι πτωχευμένοι τραπεζίτες τον έλεγχο των τραπεζών εις βάρος τόσο της οικονομίας όσο και των ίδιων των... τραπεζών!

Βέβαια, η παραπλάνηση των κοινοβουλίων απαιτούσε (α) την απόκρυψη της αναπόφευκτης πτώχευσης κρατών και τραπεζών και (β) το μύθευμα ότι η αυστηρή αφαίμαξη της Περιφέρειας θα φέρει την κάθαρση. Στην πράξη η Ευρώπη επέβαλε έναν φαύλο κύκλο στους πολίτες της δίνοντας τεράστια δάνεια στους πτωχευμένους υπό τον όρο ότι θα μειώσουν το... εισόδημά τους.

«Ποτέ στην Ιστορία,» θα καταλήξει ο ιστορικός «από τότε που επιβλήθηκε η Συνθήκη των Βερσαλλιών στην Γερμανία, δεν επέβαλαν οι ισχυροί στους αδύναμους όρους που γύρισαν μπούμεραγκ εναντίον των ισχυρών. Το ότι και σε εκείνη την περίπτωση, το 1920, η Ευρώπη ήταν στο μάτι του κυκλώνα, μάλλον δεν αποτελεί σύμπτωση.»

Τι θα γράφει στο τελευταίο κεφάλαιό του, δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε. Βρισκόμαστε ακόμη στο κεφάλαιο όπου ο ιστορικός θα εξηγεί την διαδικασία της Ευρωπαϊκής Αποδόμησης. Ζούμε την στιγμή για την οποία θα γράψει: «Για έναν χρόνο, το σωτήριο έτος 2012, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας έριχνε λάδι στο φουρτουνιασμένο πέλαγος για να το κατευνάσει. Πρόσκαιρα, φάνηκε να πετυχαίνει. Όμως η καταιγίδα φούντωσε περισσότερο το 2013 καθώς η πολιτική ηγεσία αρνείτο να προδώσει την Μεγάλη Άρνηση. Και τότε το λάδι του κ. Draghi έπαψε να δαμάζει τα κύματα.»